

ประกาศกระทรวงคมนาคม

เรื่อง หลักเกณฑ์สำหรับการให้บริการเส้นทางบินภายในประเทศ

เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนากิจการด้านการบินพลเรือนของประเทศให้ครอบคลุมทุกท่าอากาศยาน และสนองตอบความต้องการของผู้ใช้บริการขนส่งทางอากาศภายในประเทศ อาศัยอำนาจตามความในข้อ 4 ข้อ 7 และข้อ 9 แห่งประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 58 ประกาศ ณ วันที่ 26 มกราคม 2515 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมจึงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการให้บริการเส้นทางบินภายในประเทศไว้ ดังต่อไปนี้

1. ให้ยกเลิกประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง นโยบายการบินสำหรับสายการบินภายในประเทศ ประกาศ ณ วันที่ 12 ตุลาคม 2547

2. กำหนดเส้นทางบินภายในประเทศ เป็นสามประเภท ดังนี้

2.1 เส้นทางสายหลัก ได้แก่ เส้นทางบินที่มีผู้โดยสารใช้บริการตั้งแต่สามแสนคนต่อปี

2.2 เส้นทางสายรอง ได้แก่ เส้นทางบินที่มีผู้โดยสารใช้บริการตั้งแต่ห้าหมื่นคนแต่ไม่ถึงสามแสนคนต่อปี

2.3 เส้นทางสายย่อย ได้แก่ เส้นทางบินที่มีผู้โดยสารใช้บริการไม่ถึงห้าหมื่นคนต่อปี

ในกรณีที่เส้นทางบินใหม่ที่ไม่เคยมีสายการบินใดให้บริการมาก่อนหรือเคยมีสายการบินให้บริการมาแล้ว แต่สายการบินทั้งหมดหยุดให้บริการไปเกินกว่าหนึ่งปีนับถึงวันประกาศ จะถือเป็นเส้นทางสายย่อย และเส้นทางบินไปยังหรือออกจากสนามบินสุวรรณภูมิให้ถือเป็นเส้นทางบินไปยังหรือออกจากสนามบินดอนเมืองและกลับ

การกำหนดประเภทของเส้นทางบินภายในประเทศตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายประกาศนี้

3. กระทรวงคมนาคมจะประกาศกำหนดเส้นทางบินภายในประเทศ ทุกสามปี โดยใช้จำนวนผู้โดยสารที่ให้บริการในเส้นทางบินในรอบปีปฏิทินก่อนปีที่ประกาศเป็นเกณฑ์การคำนวณ เว้นแต่เส้นทางบินใดมีจำนวนผู้โดยสารเปลี่ยนแปลงไปจนถึงขนาดเข้าเกณฑ์เป็นเส้นทางบินประเภทอื่นตาม 2. กระทรวงคมนาคมอาจพิจารณาปรับปรุงบัญชีท้ายประกาศก่อนครบกำหนดสามปี เพื่อสนองตอบความต้องการของผู้ใช้บริการขนส่งทางอากาศได้

4. กระทรวงคมนาคมจะให้ความคุ้มครองผู้ประกอบการค้าขายในการเดินอากาศในเส้นทางสายรองและสายย่อย โดยจะอนุญาตให้มีผู้ประกอบการค้าขายในการเดินอากาศในเส้นทางบินสายรองในแต่ละเส้นทางไม่เกินสามราย และในเส้นทางบินสายย่อยในแต่ละเส้นทางไม่เกินสองราย

5. ผู้ที่ประสงค์จะขออนุญาตประกอบการกิจการค้าขายในการเดินอากาศ ในเส้นทางบินที่ไม่ใช่เส้นทางสายย่อย จะต้องเสนอขอให้บริการในเส้นทางบินสายย่อยอย่างน้อยหนึ่งเส้นทางด้วยความถี่ไม่น้อยกว่าสามเที่ยวต่อสัปดาห์ ทั้งนี้ การให้บริการดังกล่าวอาจเป็นการให้บริการด้วยตนเอง หรือโดยการใช้เที่ยวบินร่วม (CODE SHARE) กับสายการบินอื่นภายใต้ความร่วมมือประเภทการประกันที่นั่งขั้นต่ำ (BLOCK SEAT) ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของจำนวนที่นั่งต่อเที่ยวบินก็ได้

กรณีมีเหตุผลความจำเป็นหรือเพื่อประโยชน์สาธารณะ กระทรวงคมนาคมอาจพิจารณากำหนดความถี่ในการบินตามวรรคหนึ่งได้ตามความเหมาะสม

6. ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบการกิจการค้าขายในการเดินอากาศ ซึ่งให้บริการในเส้นทางบินสายย่อยที่ได้รับอนุญาตแล้วอย่างต่อเนื่อง โดยในทุกช่วงระยะเวลาหกเดือนมีการยกเลิกเที่ยวบินไม่เกินร้อยละสามสิบ มีสิทธิขออนุญาตประกอบการกิจการในเส้นทางสายหลักและสายรองเพิ่มเติม โดยไม่ต้องเสนอขอให้บริการในเส้นทางสายย่อยเพิ่มเติม

7. ในกรณีที่ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบการกิจการค้าขายในการเดินอากาศไม่ประกอบการให้บริการในเส้นทางสายย่อยหรือหยุดให้บริการในเส้นทางสายย่อยติดต่อกันเกินหกเดือน อาจถูกเพิกถอนสิทธิในการให้บริการในเส้นทางบินสายหลัก หรือ สายรอง หรือทั้งสายหลักและสายรองที่ได้รับอนุญาตทั้งหมดหรือบางส่วนได้

8. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมจะยกเว้นค่าธรรมเนียมในการขึ้นลงของอากาศยานและค่าธรรมเนียมที่เก็บอากาศยาน ให้แก่อากาศยานที่ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบการกิจการค้าขายในการเดินอากาศใช้ในการบริการในลักษณะประจำที่ได้รับอนุญาตตามประกาศนี้ ณ ท่าอากาศยานชุมพร ท่าอากาศยานตาก ท่าอากาศยานนครราชสีมา ท่าอากาศยานเพชรบูรณ์ ท่าอากาศยานแพร่ ท่าอากาศยานปาย ท่าอากาศยานปัตตานี ท่าอากาศยานแม่สะเรียง และ ท่าอากาศยานหัวหิน เป็นเวลาสามปี นับแต่วันที่ประกาศฉบับนี้มีผลบังคับ

9. บรรดาผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการค้าขายในการเดินอากาศซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำการบินตามประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่องนโยบายการบินสำหรับสายการบินภายในประเทศ ลงวันที่ 12 ตุลาคม 2547 หรือได้รับอนุญาตให้ทำการบินอยู่ก่อนวันที่ 12 ตุลาคม 2547 ให้ถือว่าได้รับอนุญาตให้บินในเส้นทางบินตามที่กำหนดตามประกาศฉบับนี้ และให้คงได้รับความคุ้มครองไม่ต่ำกว่าประกาศฉบับเดิม

ประกาศ ณ วันที่ 27 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

(นายวันชัย ศรทุลหัต)

ปลัดกระทรวงคมนาคม

ผู้อำนวยการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม